

Het stukje van dr. LANKHOUT staat niet op het niveau, waarop een wetenschappelijke discussie zich bevinden moet, aler wij er ons in begeven.

Leiden,
21 September 1921.*

W. STORM VAN LEEUWEN
H. VAREKAMP.

DE DOOP DER ONGEBOREN VRUCHT.

I.

De pennestrijd over bovengenoemd onderwerp heeft, zooals te verwachten was, geen eenheid gebracht. De R. K. arts moet zich houden aan de voorschriften zijner kerk. Uit de vorige tijdschriften bleek, dat aan den protestantschen arts de eisch gesteld wordt, diezelfde voorschriften op te volgen. Eigen levensopvatting mag er niet zijn, volgens VAN ROMUNDE, eigen gevoels-overtuiging moet ten offer worden gebracht, volgens SCHOONHOFF. Het is nu hier de vraag: waarop grondt zich deze levensopvatting, die gevoels-overtuiging? Is het een overtuiging, die gegrond is op den Bijbel, zoodat zich de conscientie daaraan gebonden weet, dan ligt de toetssteen van het handelen in dien Bijbel en niet in de voorschriften van de R. K. kerk. Aangezien nu het toedienen van het doopsel op de ongeboren vrucht met dien Bijbel strijdt, is die handeling geoordeeld. Het R. K. gezin, dat toch zulk een handeling eischt, kieze — en hierin ben ik het met DE RIJK eens — een ander.

Herwijnen, 21 September 1921.

G. BROUWER.

II.

Met waardeering voor de eerlijke bedoeling van KORTEWEG om zijn standpunt duidelijk te maken door de discussie zooveel mogelijk te verleggen naar zuiver geneeskundig terrein, stel ik voorop, dat de zaak, waar het om gaat, allermint een zuiver geneeskundige is; het is veeleer een ethische, waarin gedeeltelijk geargumenteerd wordt met behulp van gegevens, aan de medico-physiologische wetenschappen ontleend.

In zijn gedocumenteerd betoog wil KORTEWEG nu aan den geneesheer, in het bijzonder den katholieken geneesheer, den pas afsnijden dr. DAMEN te volgen bij de bepaling van het gunstige oogenblik voor het verrichten van de keizersnede. Hij houdt hem daartoe de aanwijzing van dr. SCHAEPMAN voor oogen, om ook aandacht te schenken aan de nieuwste uitkomsten der physiologische wetenschap met betrekking tot de kennis van het oogenblik van den dood (....., attentis novissimis scientiae physiologicae conclusionibus de ipso mortis instanti) 1)

Maar — zijn er uitkomsten? KORTEWEG zelf leert „onze wetenschappelijke onbekendheid met het biologische proces van de afsterving (bldz. 1617, al. 2), erkent zelfs, dat „onze onbekendheid..... .. volslagen” is (bldz. 1619, al. 6). Welnu, tasten wij dan niet des te meer in het duister omtrent het *oogenblik, waarop* het afsterven plaats heeft? De medicus practicus, in het bijzonder de medicus catholicus, zal dus onmiddellijk het terrein der vertroebelende bespiegelingen verlaten — conclusiones immers, uitkomsten had hij noodig, zou hij hier vertoeven! Hij zal zich snel herinneren, dat boven particuliere sententie's altijd staat als richtsnoer de Codex Juris Canonici, waarvan het artikel, dat de sectio voorschrijft, als Lex certa in ieder geval praevaleert boven het onzekere feit van het oogenblik van den dood der moeder, waarop ontheffing van het wetsartikel zou kunnen worden bepleit. Door de zeer voorzichtige waarschuwing van dr. SCHAEPMAN voor overijling behoed, zal hij weder door dr. DAMEN van alle angstvalligheids ten eenenmale worden bevrijd, — mits hij de lezing van diens annotatie op de Codex-paragraaf niet onderbreke bij den eersten zin. Deze annotatie, voor zoover betrekking hebbende op de doodskenteekenen, luidt volledig:

1) *Ned. Kath. Stemmen*, 1906, 4, bldz. 107, 2.